

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **L. k. s.**, zastoupeného JUDr. Evou Matyášovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Lucemburská 3, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti Mgr. E. P., zastoupeného Mgr. Davidem Maříkem, advokátem se sídlem Praha 2, Americká 35/177, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000, č. j. O-141774-99,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000, č. j. O-141774-99 a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 2. 2000, sp. zn. O-141774 **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 4225 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 24. 10. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000, č. j. O-141774-99, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“ nebo „ÚPV“) ze dne 10. 2. 2000, jímž bylo podle § 10 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále též „zákon“ nebo „známkový zákon“), zastaveno řízení o jeho námitkách proti zápisu označení „L.“ přihlášeného dne 9. 4. 1999 pod č. 141774.

Žalobce v žalobě namítá nesprávnou aplikaci známkového zákona. V řízení o zápisu ochranné známky „L.“ pro třídy 16, 35, 41, 42 dle mezinárodního třídění výrobků a služeb podle Niceské dohody podal dne 27. 9. 1999 námitky podle § 9 odst. 1 písm. d) známkového

zákonu s návrhem na zamítnutí přihlášky v části požadující zápis ochranné známky pro třídy 35 a 42. Později zjistil, že nedopatřením jako přílohu nepřipojil některé písemnosti prokazující jím poskytované obchodní služby, a proto opomenuté listiny sám, bez výzvy, dne 27. 10. 1999 doplnil. Přitom se jednalo jen o kopie faktur a nikoliv o doklady znemožňující projednání námitek, a jejich absence nemohla být důvodem pro zastavení řízení. Podle názoru žalobce žalovaný porušil zákon tím, že věcně neprojednal jeho argumenty a své rozhodnutí opřel o ustanovení § 9 odst. 2 zákona o ochranných známkách, které bylo do tohoto zákona vloženo až zákonem č. 116/2000 Sb. nabývajícím účinnosti dne 10. 5. 2000. Rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno až po pěti měsících od jeho podání, což je v rozporu s ust. § 3 odst. 3 správního řádu. Dané ustanovení nelze považovat za pouhou deklaraci bez právní závaznosti, jde o závažnou vadu řízení, stejně tak jako jí je porušení ust. § 49 správního řádu o lhůtách., kterého se žalovaný dopustil, aniž žalobce jako účastníka řízení vyrozuměl o nemožnosti rozhodnout v zákonné lhůtě a jejích důvodech. Ust. § 10 odst. 2 zákona v době podání námitek nemělo na mysli možnost zastavení řízení pro nedostatek dokladů, resp. z důvodů jejich doložení po uplynutí zákonné lhůty k podání námitek. Žalobce i nadále tvrdí, že jeho námítka byly podány v souladu s ust. § 10 odst. 2, § 38 odst. 1, 5, 6, 8 zákona o ochranných známkách a § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a proto zastavení řízení považuje za neoprávněné. Úřad byl povinen vyzvat účastníka podle § 19 odst. 3 správního řádu k odstranění vad, pokud se domníval, že námítka nemají veškeré potřebné náležitosti a zároveň jej poučit o významu neodstranění vad pro další řízení. Zákonná ustanovení platná v době podání námitek žádným způsobem nedeklarují přípustnost zastavení řízení v případě, že námítka budou z vlastní iniciativy doplněna o některé předepsané náležitosti po uplynutí lhůty. Úřad tak zastavil řízení z důvodu, který v zákoně v rozhodné době nebyl uveden. Navíc poukazuje na skutečnost, že ani zákon ani prováděcí vyhláška nespecifikovaly, jaké konkrétní důkazy mají být předloženy k prokázání faktického poskytování služeb, to bylo ponecháno na libovůli účastníka. Zjištěný skutkový stav nemohl být podkladem pro aplikaci hmotněprávního předpis tak, jak učinil žalovaný. Z toho důvodu považuje za nezákonná rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení a navrhuje jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu se zákonem. Samotný výpis z obchodního rejstříku není postačujícím dokladem k projednání námitek podaných z důvodů shodnosti obchodního jména namítatele se zveřejněným označením, neboť musí být doložen rozsah výrobků či služeb fakticky poskytovaných. Pochybení žalobce ve včasné nedoložení dokladů jde k jeho tíži. Uznání námitek bez dokladů by bylo značně tvrdé vůči přihlašovatel. K tvrzení o porušení správního řádu žalovaný poukazuje na skutečnost, že ve známkovém řízení je jeho užití výslovně v daném případě vyloučeno. Své rozhodnutí proto považuje za odpovídající zákonu a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce replikoval, že nikdy nezpochybňoval podmínku doložení rozsahu výrobků či služeb fakticky poskytovaných ve smyslu § 4 odst. 5 vyhlášky č. 213/1995 Sb., ale je názoru, že jen skutečnost dodatečného doložení těchto dokladů není zákonným důvodem pro zastavení řízení; resp. že tomu tak nebylo před novelou zákona účinnou od 10. 5. 2000. Z rekapitulace časového sledu je zřejmé, že námítka byly podány, v I. stupni o nich bylo rozhodnuto, a rozklad byl podán, před účinností této novely. Rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno až po předmětné novele, ale jen z toho důvodu, že žalovaný rozklad ve zcela jednoduché věci vyřizoval 5 měsíců, což žalobce považuje za zcela účelové. Pokud by žalovaný minil zastavit řízení z důvodů v zákoně jasně nedefinovaných, postupoval by při interpretaci zákona v rozporu s názorem Vrchního soudu v Praze uvedeným v rozsudku

ze dne 24. 6. 1994, č. j. 6A 59/93 - 43. Napadené rozhodnutí je tak i v rozporu s ust. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 6. 2003 žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s., v dalším řízení ovšem zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, usnesení o odmítnutí žaloby zrušil a rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000, č. j. O-141774-99, ve věci zápisu ochranné známky „L.“ do rejstříku ochranných známek, je soud ve správním soudnictví. Proto Nejvyšší správní soud pokračoval v řízení o žalobě.

S ohledem na pokračování v řízení podle jiného procesního předpisu, než v době podání žaloby, vyzval soud účastníky k předložení důkazních návrhů a označení zúčastněných osob. Současně vyzval k vyjádření přihlašovatele předmětné ochranné známky, zda hodlá v řízení uplatňovat práva zúčastněné osoby. Žalovaný k výzvě soudu odkázal na svá předchozí vyjádření a správní spis. Přihlašovatel ochranné známky uplatnil právo na postavení zúčastněné osoby, věcně se nevyjádřil.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 4. 1999 podal Mgr. E. P. Úřadu přihlášku ochranné známky slovní „L.“ pro výrobky a služby třídy 16 (papír a výrobky z papíru, kancelářské potřeby), 35 (inzerční a reklamní činnost), 41 (výchovná a zábavní činnost), 42 (různé). Podáním ze dne 27. 9. 1999, podaným na poštu dne 14. 10. 1999, doručeným Úřadu dne 15. 10. 1999, vznesl žalobce podle § 9 odst. 1 písm. d) zákona námitky proti zápisu této ochranné známky do rejstříku ochranných známek s tím, že jeho obchodní jméno je shodné se zveřejněným označením a současně že poskytuje služby, které jsou zařazeny do stejných tříd, a to třídy 35 a 42. Jedná se mj. o reklamní činnost a reprografické práce (tř. 35) a obchodní činnost, provoz tržišť, hlídaného parkoviště a provoz garáží (tř. 42), což dokládá přílohami. Jako příloha je uvedena plná moc, výpis z obchodního rejstříku a „písemnosti“. V připojeném výpisu z obchodního rejstříku komanditní společnosti L. k. s. je jako předmět podnikání uvedena koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, provoz tržišť, reprografické práce, provoz hlídaného parkoviště, opravy motorových vozidel, provoz garáží a reklamní činnost. Jiné přílohy (mimo plné moci) fakticky připojeny nebyly. Podáním ze dne 21. 10. 1999 doručeným úřadu 29. 10. 1999 byly námitky doplněny opomenutými písemnostmi, a to třemi fakturami za pronájem reklamních ploch ze dne 30. 9., 15. 1., 21. 4. 1999, kopií účtenky za kopírování ze dne 19. 10. 1999, účtenkou za prodej obuvi ze dne 19. 10. 1999, dodacího listu za nákup drogistického zboží ze dne 14. 10. 1999, fakturo za nákup drogistického zboží bez data, kopií stvrzenky o zaplacení parkovného ze dne 18. 10. 1999, souhlasem ČNB ze dne 25. 7. 1997 a dalšími listinami souvisejícími se zřízením a provozem směnárny. Na výzvu k vyjádření přihlašovatel upozornil na nedostatek dokladů, v dalším vyjádření na jejich opožděné dodání a skutečnost, že neprokazují činnost alespoň dva roky před podáním přihlášky, a navíc se jedná o služby, kterých se přihláška netýká. Rozhodnutím Úřadu ze dne 10. 2. 2000 bylo řízení o námitkách podle § 10 odst. 2 zákona zastaveno s odůvodněním, že důkazní materiály byly zaslány až po uplynutí zákonné lhůty k podání námitek, a námitky tak v rozporu s ust. § 4 odst. 5 vyhl. č. 213/1995 Sb. nebyly doloženy rozsahem výrobků či služeb fakticky poskytovaných podnikem pod obchodním jménem. Rozklad žalobce ze dne 3. 3. 2000 stál na argumentaci,

že namítatel nebyl vyzván k odstranění vad podání ani upozorněn na důsledky nevyhovění výzvě, námitky byly podány v zákonné lhůtě a dodatečné doložení dokladů nemůže být důvodem k zastavení řízení. V řízení byl vyzván k vyjádření přihlašovatel a dne 2. 5. 2000 sdělil výhrady obdobné jako k námitkám samým. Po projednání v odborné komisi Předseda ÚPV vydal dne 18. 8. 2000 žalobou napadené rozhodnutí, kterým rozklad podle § 59 odst. 2 správního řádu zamítl a rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil. V důvodech uvedl, že slovní označení „L.“ bylo zveřejněno dne 14. 7. 1999 a poslední den lhůty k podání námitek byly tyto podány, ovšem bez příloh, u jejichž označení v námitkách ani nebylo možno seznat, o jaké se jedná. K dokladům doručeným po uplynutí zákonné lhůty k podání námitek nebylo možno přihlížet. V rozhodnutí o rozkladu bylo argumentováno zákonem č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při citaci ust. § 9 odst. 2, 3 zákona je uvedeno, že k námitkám uplatněným po lhůtě se nepřihlíží a totéž platí i o důkazech, jimiž jsou námitky podepřeny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal zákonnost napadeného správního rozhodnutí v rozsahu a mezích žaloby (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, žaloba je v podstatné míře důvodná. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek souhlasu účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Zákonem účinným v době podání námitek, byl zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, v průběhu řízení skutečně byl, a to dvakrát, změněn. V době podání námitek platil zákon v původním znění a podle § 9 odst. 1 písm. d) zákona proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku mohl ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění podat u Úřadu zdůvodněné námitky podnikatel, zapsaný před datem podání přihlášky do obchodního nebo obdobného rejstříku, jestliže jeho obchodní jméno, nebo jeho podstatná část, je shodné nebo zaměnitelné se zveřejněným označením a jestliže vyrábí stejné nebo podobné výrobky nebo poskytuje stejné nebo podobné služby, pro které je zveřejněné označení přihlášeno, nebo jsou takové výrobky předmětem jeho obchodní činnosti. Novelou provedené zákonem č. 199/1991 Sb. a zákonem č. 116/2000 Sb. se tohoto ustanovení nedotkly. Podle § 9 odst. 2 zákona lhůtu k podání námitek nebylo možno prodloužit. Zákonem č. 116/2000 Sb., kterým se mění některé zákony na ochranu průmyslového vlastnictví, ovšem byl vložen do ust. § 9 nový odst. 2, podle něhož se k námitkám uplatněným po lhůtě nepřihlíží, a to platí i o důkazech, jimiž byly námitky podepřeny. Z odst. 2 se stal odst. 3 beze změny obsahu. Zákon č. 116/2000 Sb. nabyl účinnosti dnem jeho vyhlášení, tj. dnem 10. 5. 2000. V době podání námitek a rozhodnutí Úřadu tedy zákon neobsahoval ustanovení o tom, že k později uplatněným důkazům se nepřihlíží. Vyhláška č. 213/1995 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách, vydaná Úřadem průmyslového vlastnictví na základě zmocnění v § 41 zákona, stanovila v § 4 odst. 1 náležitosti námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek, s tím, že podle § 2 osoba, která uplatňuje námitku, prokazuje odůvodněnost svého podání doklady, o něž námitku opírá. Podle odst. 5 cit. ustanovení v případě, že je námitka podána z důvodu shodnosti či zaměnitelnosti s obchodním jménem, je podnikatel povinen doložit, že byl zapsán do obchodního či jiného obdobného rejstříku, popřípadě byl zřízen před vznikem práva přednosti pro zveřejněné označení, a doložit rozsah výrobků či služeb fakticky poskytovaných podnikem pod tímto obchodním jménem. V době podání námitek tedy žalobce mohl podat námitky v zákonné lhůtě a musely obsahovat náležitosti stanovené v § 4 odst. 1, 5 prováděcí vyhlášky. To koresponduje i procesní úpravě vyplývající z ust. § 38 odst. 6 zákona, podle něhož Úřad v řízení rozhoduje na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Pro řízení o ochranných známkách platil podle § 38 odst. 8 zákona správní řád, pokud zákon nestanovil jinak a s výjimkami ustanovení o přerušení řízení, čestném prohlášení, lhůtách pro rozhodnutí a opatření proti nečinnosti.

Je tedy zřejmé, že žalobce podal námitky v zákonné lhůtě, ovšem až po jejím uplynutí doložil doklady, které byly náležitostí námitek; přitom nejde zjevně o opomenutí v připojení těchto dokladů k námitkám, protože některé z dodatečně předložených dokladů jsou datovány až po podání námitek, tudíž v době jejich podání neexistovaly.

Otázkou však je, zda za této situace důvodů mohl Úřad řízení o námitkách zastavit, tedy zda daná úprava znamenala koncentraci námitek ve lhůtě a po jejím uplynutí nebylo možno vadu spočívající v nedoložení dokladů odstranit. Podle § 10 odst. 1 zákona Úřad přezkoumá, zda námitky byly podány oprávněnou osobou v zákonné lhůtě a zda jsou odůvodněny a doloženy doklady, které umožňují jejich projednání. Podle § 10 odst. 2 zákona úřad zastaví řízení o námitkách, jestliže námitky byly podány opožděně, neoprávněnou osobou, bez odůvodnění, popřípadě nejsou-li doloženy doklady umožňujícími jejich projednání. Tato úprava platila jak v době podání námitek, tak v době vydání správních rozhodnutí obou stupňů. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí z tohoto ustanovení vycházel; za důvod pro zastavení považoval skutečnost, že nebyly splněny náležitosti stanovené v § 9 odst. 1 písm. d) zákona a v § 4 odst. 5 prováděcí vyhlášky, tj., že doklady nebyly předloženy v zákonné lhůtě.

Při řešení dané otázky lze poukázat na konstantní judikaturu Vrchního soudu v Praze. Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 29. 1. 1999, č. j. 6 A 74/1997 - 17 : *Pojmovým znakem "koncentrační zásady" je vždy rozlišení vlastního procesního instrumentu (zpravidla nejrozumnějších forem opravného prostředku) od jeho skutkových a právních důvodů a zákonné stanovení, že v určité lhůtě se již také musí zformovat okruh buď skutkových nebo právních výtek (nebo obojích) s tím, že po uplynutí této lhůty už nemá předestření nových skutkových tvrzení nebo nových právních důvodů právní význam. Institut námitek proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek (§ 9 a násl. zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách) nebyl zbudován na koncentrační zásadě; uplatnil-li kdo proti zápisu námitky, a nebyly-li tu důvody pro zastavení takového řízení podle § 10 odst. 2 zákona, mohl namítatel i po lhůtě k námitkám určené rozhojnit skutkové i právní důvody námitek, jimiž proti zápisu brojil.* Vrchní soud zde poukázal na skutečnost, že koncentrační zásada ze zákona (a samozřejmě tím méně z prováděcí vyhlášky) nevyplyvá a z ust. § 9 odst. 2 vyplývá jen obvyklá legislativní konstrukce, že totiž tříměsíční lhůtu k podání námitek nelze prodloužit. Koncentrační zásada musí být zákonem formulována výslovně, protože jde o prolomení obecných procesních principů. Stejně tak v rozsudku ze dne 30. 4. 2001, č. j. 6 A 65/4998 - 18 Vrchní soud v Praze vyslovil: *Institut námitek proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek (§ 9 a násl. zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách) není zbudován na koncentrační zásadě; je-li v tříměsíční zákonné lhůtě uplatněna zdůvodněná námitka podle § 9 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, lze i po uplynutí uvedené lhůty předložit další doklady k doložení rozsahu výrobků fakticky poskytovaných podnikem pod zapsaným obchodním jménem.* Právě tyto rozsudky Vrchního soudu vedly ke změně právní úpravy a zákonem č. 116/200 Sb. bylo námitkové řízení výslovně podrobeno koncentrační zásadě. To znamená, že před touto novelou podmínkou projednatelnosti námitek nebylo, aby doklady vymezené v § 4 odst. 5 prováděcí vyhlášky byly předloženy v zákonné lhůtě k podání námitek a že nebylo možno řízení zastavit jen proto, že tyto doklady byly zaslány později. V daném případě se tak stalo z vlastní iniciativy namítatele krátce po uplynutí lhůty a v každém případě před zastavením řízení. I za situace, kdy by tomu tak nebylo, je Nejvyšší správní soud názoru, že se jednalo o vadu podání, k jejímuž odstranění měl být namítatel jako účastník řízení (§ 38 odst. 1 zákona) vyzván podle § 38 odst. 5 zákona a poučen o hrozbě zastavení řízení při nevyhovění výzvě.

V době, kdy rozhodoval Předseda ÚPV o podaném rozkladu tak již platilo ustanovení § 9 odst. 2 zákona po zmíněné novele, podle něhož se zásada koncentrace vztahovala i na důkazy, jimiž byly námitky podepřeny a žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu také na novém znění rozhodného ustanovení stojí.

Zbývá tak posoudit, zda Předseda ÚPV mohl při svém rozhodnutí vycházet z této nové úpravy, která nabyla účinnosti v době po podání rozkladu. Podle § 38 odst. 8 zákona pro řízení o rozkladu platí správní řád a podle § 61 odst. 3 se přiměřeně užije ustanovení o odvolacím řízení. Podle § 59 odst. 1 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní. Podle § 59 odst. 2 spr. řádu může odvolací (rozkladový) orgán zamítnout odvolání (rozklad) a prvostupňové rozhodnutí potvrdit jen pokud není důvod k jeho změně či zrušení. Tedy jen za situace, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Správní řízení vychází z principu jednoty, tedy od zahájení řízení až do jeho skončení pravomocným rozhodnutím; z toho by bylo možno dovodit, že lze přihlížet i ke změně právního předpisu, k níž v průběhu řízení dojde. Není to ovšem pravidlem. Rozhodující jsou v první řadě přechodná ustanovení zákona rozhodný předpis novelizujícího. V daném případě zákon č. 116/2000 Sb. stanovil v části páté - společných, přechodných a závěrečných ustanoveních - v čl. VIII. písm. 2, že právní účinky úkonů v dosud neskončených řízeních, které nastaly před nabytím účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány. Řízení o námitkách žalobce skončeno nebylo, podání námitek nepochybně bylo úkonem účastníka řízení, a pokud tento úkon byl doplněn po uplynutí lhůty k podání námitek, bylo to, jak výše uvedeno, přípustné. V řízení o rozkladu tedy mělo být vycházeno rovněž z podání námitek včetně doplnění doklady, tedy námitek formálně odpovídajících zákonu a umožňujících jejich věcné projednání. Pokud je rozhodnutí o rozkladu opřeno o nedodržení ustanovení § 9 odst. 2 zákona po novele provedené zákonem č. 116/200 Sb. (aniž to je v rozhodnutí výslovně uvedeno, ale vyplývá to z citace daného ustanovení na str. 2 - 3), je tento postup v rozporu se zákonem, neboť druhostupňový orgán byl povinen na základě přechodných ustanovení posoudit včasnost doplnění námitek podle předchozí právní úpravy, která zásadu koncentrace řízení neznala. Takové rozhodnutí je v rozporu s ust. § 46 správního řádu, podle něhož musí být rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a lze přisvědčit i žalobní argumentaci o porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žaloba je tak důvodná v tom, že se obě napadená rozhodnutí v rozporu se zákonem opírají o zásadu koncentrace námitek a v důsledku toho bylo řízení nezákonně zastaveno.

Oproti tomu žalobci nelze přisvědčit v porušení základní zásady správního řízení uvedené v § 3 odst. 3 správního řádu ve vztahu k porušení lhůt podle § 49 správního řádu. Ustanovení správního řádu o běhu lhůt se v řízení podle známkového zákona na základě výslovné výluky uvedené v § 38 odst. 8 nepoužije, stejně tak jako ustanovení § 19 o odstranění vad podání, zde ovšem z důvodu vlastní odlišné úpravy.

Námitky žalobce měly být posouzeny věcně a i když soudní řád správní v § 77 umožňuje soudu při přezkoumání rozhodnutí doplnit řízení, tedy zjistit jiný skutkový stav a z něho vycházet, nemůže věcně rozhodnout na místo správního orgánu.

Proto rozhodnutí Nejvyšší správní soud podle § 78 odst. 1, 3 s. ř. s. zrušil obě žalobou napadená rozhodnutí pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, při němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Žalobce měl v tomto přezkumném soudním řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, částkou 3000 Kč za tři úkony právní služby včetně částky 3x 75 Kč na úhradu hotových výdajů advokáta [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem 4225 Kč. Žalovanému proto bylo uloženo uhradit tuto částku žalobci k rukám jeho zástupkyně v přiměřené lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu